

Елисавета Багряна

Вечерня

Нависнали оръсени над бялата стена,
дърветата, заслушани в пороя замълчал,
блестят като ресниците на плакала жена,
нечакано запалени от радостна лъча.

По пътя отражения, кръстосани в зигзаг,
а в облаците – златния черковен кръст забит.
Това е сякаш двойния, тайствен знак
на моята и твоята преплетени съдби.

Една дарохранилница, единствен мой съсъд,
в подножието божие, с наведена глава,
ще сложа в бъдещия ден на праведния съд,
когато ще са лишни и молитви, и слова.

А бог-отец отблъсне ли принесения дар,
от женствена и майчина любов и скръб събран,
ще впиеш Ти – Родителко – проляния нектар
във своите вселобещи, приемащи недра.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11703>]